

have imod, at en Regjering aldeles vilkaarlig, saaledes som den har gjort det i dette Tilfælde, uden at Thinget selv faar Lov til at skjønne om, hvorvidt det kan undvære det vedkommende Medlem, tager og fængsler ham midt under Forhandlingen. Det ærede Medlem gjør sig skyldig i den samme Misforstaaelse, som Høire helt igjennem gjør sig skyldig i, idet han gaar ud fra, at Folkethinget ved denne Beslutning vil modsætte sig, at en Rigsdagsmand, som er dømt, ogsaa fængsles. Det modsætte vi os ikke. Vi respektere Dommen. Men hvad vi modsætte os er, at han fængsles uden Thingets Samtykke paa en aldeles vilkaarlig Beslutning af Regjeringen. Og deri maa det ærede Medlem være enig med os, thi han sagde, hans Opfattelse var den, at Paragrafen skulde sikkre os imod Regjeringens Vilkaarlighed. Men det er kun den, vi anke over. Det er den, vi protestere imod, og i denne Protest maa det ærede Medlem være med, thi han kan ikke andet end erkende, at Regjeringen ved Fængslingen af Folkethingets Formand har handlet selvstændig vilkaarlig. Det ærede Medlem sagde, at Høiret vilde ikke dømme efter en foreløbig Lov, med mindre den havde grundlovmæssig Gyldighed. Det antager jeg heller ikke, det haaber jeg ikke. Men derfor kunde alligevel godt det Tilfælde indtræffe, som jeg nævuede for. Thi hvis Regjeringen nu, efter at Samlingen var sluttet, udstedte en foreløbig Lov, som forbød enhver Daddel af Regjeringens Handlinger, og Rigsdagen ikke inden Oktober fik Veilighed til at forhandle denne Lov, saa vilde den, saa vidt jeg kan se, være gyldig, indtil der havde fundet en Forkastelse Sted af Rigsdagen, og saa vilde Høiret altsaa efter min Mening kunne komme i det Tilfælde at maatte dømme efter den. Jeg siger derfor: Vi ere overfor en Regjering, der handler saaledes, som denne Regjering handler med Grundlovens § 25, ikke sikkre paa, at den ikke udsteder en foreløbig Lov, hvorefter Rigsdagsmænd kan blive dømt til Fængsel, og saa under Rigsdagens Samling tager dem ud af Forhandlingerne og fængsler dem. Hvis det Præcedens, som her stables, ikke mødes med en alvorlig Indsigelse, vil noget Saadant kunne ske. (Ufbyndelse). Det kan maasse foregaa alligevel, thi, som jeg før sagde, vor Indsigelse respekteres ikke, men saa have vi i hvert Fald gjort vor Pligt. Hvad der interesserede mig mest i det ærede Medlems Foredrag, var hans Henvisninger til Udlandet. Det med den svenske Forsatning, maa jeg tilstaa, slog mig ikke. Thi at man ikke kan gjøre de Betragtninger gjældende, som jeg gjorde

gjældende, i et Land, hvor de have andre Bestemmelser i deres Grundlov, end vi have i vor, skulde synes at være temmelig tydeligt; det behøvede det ærede Medlem virkelig ikke at oplyse Samtiden om. Hvad Norge angik, havde det ærede Medlem een Mand at anføre, det var Professor Aschehoug, det yderst Høire Fører i Norge. Han vilde ikke tage Forargelse af noget Saadant som det, der er sket hos os, mente det ærede Medlem efter de Udtalelser, som han læste op. Men det ærede Medlem har maasse set, hvorledes den norske Befolkning og den norske Presse har opfattet, hvad der er sket her, og hvilken Forargelse de have taget deraf, saa jeg skulde tro, at vi i det Mindste have lige saa gode Kort paa Haanden, naar der er Spørgsmaal om Nordmændenes Opfattelse af dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem, der møder med en enkelt Mand, der staar i en ganske isoleret Stilling. Mærkeligt var det imidlertid med Tydskland. Der tror jeg ikke, det ærede Medlem var rigtig heldig i sin Argumentation. Jeg paaskjønner den Urlighed, hvormed det ærede Medlem atter og atter fortalte os, at han ikke vilde stille Noget under Stolen. Det glædede mig, thi vi ere undertiden udsatte derfor, og vi maa paaskjønne, naar det ikke sker. Men det var iøvrigt uheldigt for det ærede Medlem, thi tilsidst maatte han jo rykke ud med, at skjøndt der var nogle tydske Statsretslærere, nogle Enkelte, som han nævnte, der havde hans Opfattelse, saa havde dog den tydske Rigsdag, da Spørgsmaalet praktisk forelaa for den i Anledning af Majunkes Fængsling, vedtaget en Beslutning, hvori den erklærede det for stridende mod Rigsdagens Værdighed, at noget Saadant skulde ske, og erklærede det aldeles nødvendigt, at Protest blev nedlagt derimod. For denne Beslutning var der flere betydelige Mænd, der udtalte sig, og det Mænd af saa forskjellig Farve som Windthorst og Laster. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at man ikke kunde regne paa det, fordi det var Folk af meget forskjellig Farve, der udtalte sig for denne Opfattelse. Men jeg tror ikke, den Betragtning holder Stik. Jeg tror snarere, man maa slutte saaledes, at naar Folk af meget forskjellige politiske Anskuelser kom til samme Resultat, er der større Rimelighed for, at det var rigtigt, end det Modsatte. Det undrer mig, at det ærede Medlem ikke tog Belgien med, der jo i sin Grundlov har ganske den samme Bestemmelse som vi. Eller f. Ex. Italien. Det vilde have været overordentlig interessant, hvis det ærede Medlem